

ת"פ 67575/06/20 - מדינת ישראל, רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד אליהו דורי

בית משפט השלום באילת

ת"פ 67575-06-20 מדינת ישראל ואח' נ' דורי
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט שי ברגר
מאשימה

1. מדינת ישראל
רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע

אליהו דורי

נגד
נאשם

החלטה

מבוא:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין העבירות שלהלן:

א. פגיעה בערך טבע מוגן, לפי סעיף 33(ג) יחד עם סעיף 57(א) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1998, (להלן: "החוק").

ב. פגיעה בערך טבע מוגן לפי תקנה 3(א) לתקנות גנים לאומיים, שמורות טבע ואתרי הלאום (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים), התשמ"ד-1983; (להלן: "התקנות") יחד עם סעיף 57(ב) לחוק.

2. לפי המתואר בעובדות כתב האישום, בסמוך לתאריך 9.11.18, בערוץ של נחל שביה ליד מלון "מואה - נווה מדבר", הקים הנאשם, המכהן בתפקיד מנהל המלון ואחראי גם על האחזקה והלוגיסטיקה, 2 סוללות עפר. סוללה ראשונה באורך 131 מטרים וסוללה שניה באורך 44 מטרים, שתיהן בגובה כ-1.5 מטרים, וזאת במטרה לחסום את נתיב זרימת מי השיטפונות והנגר העילי בערוץ הנחל.

3. כתוצאה מעבודת הטרקטור שביצע את הקמת הסוללות, נרמסו צמחי רותם מדברי, אטד ערבי ומלוח קיפח שגדלים בערוץ הנחל.

4. בנוסף, הנאשם גרם במעשיו לשינוי נתיב זרימת המים בערוץ הנחל, דבר שמנע ממי שיטפונות ונגר עילי להגיע אל עצי השיטה הגדלים על גדות ערוץ הנחל. כתוצאה משינוי תנאי הזרימה, החל גם תהליך חשיפת שורשי העצים במקום, תהליך שמוביל להתייבשות עצי השיטה והאשל הגדלים בערוץ הנחל.

עמוד 1

5. רותם המדבר, עצי שיטה ואשל הינם צמחי בר וערכי טבע מוגנים.

6. במעשים המתוארים לעיל, פגע הנאשם בערכי טבע מוגנים, מבלי שהיה בידו היתר כדין.

טיעוני הצדדים:

7. **הנאשם**, באמצעות בא כוחו, העלה טענה מקדמית של כפל עבירות בגין אותו המעשה, וזאת משום שלטענתו מדובר בשתי עבירות זהות שיוחסו לנאשם בכתב האישום. עוד לטענת ב"כ הנאשם, מטרת התקנות הינה להוציא את העבירה הספציפית מגדר החוק, ועל כן, יש למחוק מכתב האישום את העבירה המתייחסת להוראת חיקוק שעל פי סעיף 33(ג) לחוק.

8. **המאשימה** טענה, כי יש לדחות את הטענה המקדמית ולהרשיע את הנאשם בשתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. המאשימה הפנתה לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב 1982, לפיו בית המשפט יכול להרשיע נאשם בשל כל אחת מהעבירות, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. כמו כן, הפנתה המאשימה לפסיקה מטעמה במסגרתה הורשעו נאשמים בשתי העבירות שיוחסו לנאשם וטענה כי מדובר בפרקטיקה נוהגת.

דין והכרעה:

9. בפתח הדברים, מצאתי להזכיר מספר מושכלות יסוד, בראשן הכלל לפיו התערבות בשיקול הדעת של התביעה בעניינים הקשורים לקבלת החלטות הנוגעות להעמדת חשוד לדין ולכתב האישום שמוגש כנגדו, תעשה במשורה ובמקרים חריגים בלבד. נפסק בעניין זה בדעת רוב כי אין מקום להחיל דוקטרינה שעניינה ביקורת מנהלית בהליכים פליליים, תוך שנקבע כי ההליך הפלילי אינו יכול להכיל ביקורת שיפוטית על שיקול דעתו של תובע בהחליטו על העמדת חשוד לדין ואף הובע החשש שמא יהפוך בית המשפט בפלילי למעין "בג"ץ קטן", באופן שיביא להעלאת שורת טענות מן הגורן ומן היקב, באופן שיביא לסרבול ההליך הפלילי (ראו בבג"צ 3405/12 **פלונית נ' מדינת ישראל**, (30.12.2012) ורע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רותם**, [פורסם בנבו] (5.5.2020)).

10. כידוע, אחת ההחלטות המשמעותיות הכרוכות בהגשת כתב אישום היא בחירת סעיף העבירה המתאים לאירוע המתואר בכתב האישום. בעניין זה נקבע כי מדובר בפרורוגטיבה של התביעה, הרשאית לבחור גם בסעיף המחמיר עם הנאשם, ובלבד שלא תרבה בסעיפי אישום שלא לצורך. (ראו בש"פ 5284/91 **לויאן נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (4.12.1991)).

11. ביחס לטענת ב"כ הנאשם לכפל עבירות בגין אותו המעשה, יובהר כבר עתה, כי אין איסור בדין לכלול בכתב האישום מספר עבירות שנובעות מאותו המעשה, וזאת לאור הוראות סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, אליו הפנו הצדדים בסיכומיהם, אשר מורה כדלקמן:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה."

12. פועל יוצא של אפשרות הרשעת הנאשם "בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה", היא מתן אפשרות למאשימה להעמידו לדין בשל עבירות אלו, גם מקום שמקורן של העבירות ב"אותו מעשה". חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא אף בסעיף 40ג לחוק העונשין, שכותרתו "ריבוי עבירות", המתייחס לשלב הענישה, לפיו על בית המשפט שהרשיע נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע, תוך התחשבות, בין השאר, במספר העבירות, בתדירות ובזיקה ביניהן. בעניין זה, יובהר כי אין הרשעת הנאשם במספר עבירות משמעה כי יגזרו על הנאשם עונשים נפרדים בגין כל אחת מן העבירות.

13. הנה כי כן, נקודת המוצא היא שבמסגרת המשפט הפלילי ניתן להרשיע נאשם במספר עבירות בשל אותה מסכת עובדתית, ובלבד שהנאשם לא יענש פעמיים בגין אותו מעשה. תמיכה לעמדה זו ניתן למצוא בע"פ 3506/13 **הבי נ' מדינת ישראל** (21.1.16), וכן בספרו של **י' קדמי** על סדר הדין בפלילים, חלק שני, מהדורה 2009, עמ' 924:

"כפי שכבר נאמר, אין מניעה שאישום אחד- קרי: פרשת עובדות אחת- ייחס לנאשם מספר עבירות וישמש בסיס להרשעתו של הנאשם בכל אחת מהן. מרכז הכובד נעוץ ב"עובדות" המשקפות את "התנהגותו" של הנאשם, לרבות המצב הנפשי שליווה אותה; כאשר העבירות שעבר הנאשם באותה התנהגות אינן אלא פועל יוצא ממנה. אשר על כן, שוב אין מקום לטענה של "כפילות" בכתב האישום, כפי שהיה לפני כניסת חסד"פ לתוקף, כאשר "האשמה" שלטה בכיפה ולא "העובדות"."

14. בענייננו, על אף שמהפך העובדתי ניתן לראות את מעשיו של הנאשם כמסכת עובדתית אחת, שכתוצאה ממנה פגע בערכי טבע מוגנים ללא היתר, סבורני כי בצירוף סעיפי החוק והתקנות שיוחסו לנאשם בכל עבירה, מדובר בשתי עבירות שונות ונפרדות, אשר מאפייניהן שונים. כמו כן, אין העבירות מתחייבות אחת מביצועה של השנייה ולכל אחת מן העבירות קיום עצמאי מרעותה.

15. כך למשל, עבירת פגיעה בערך טבע מוגן, שלצידה נקבע עונש מאסר של שלוש שנים, כוללת גם תוצאה של גרימת נזק חמור או בלתי הפיך, ואילו עבירת פגיעה בערך טבע מוגן לפי תקנה 3(א) יחד עם סעיף 57 (ב) לחוק, אינה כוללת רכיב תוצאתי מסוג זה. כמו כן, עבירה על פי סעיף 57 (ב) לחוק, שלצידה עונש מאסר של שישה חודשים, מתייחסת למי שעובר על הוראות סעיפי החור המוזכרים בו או על תנאי מתנאי רישיון או היתר שניתנו על פיהם, וזאת בניגוד לעבירה שלפי סעיף 33(ג) יחד עם סעיף 57(א) לחוק.

16. מכאן עולה, כי העבירות שיוחסו לנאשם במסגרת כתב האישום הינן עבירות שונות ונפרדות, הכוללות רכיבים שונים אותם נדרשת המאשימה להוכיח לצורך הרשעת הנאשם בהן. על כן, לא מצאתי כי ניתן להגדיר את המקרה דנן כמקרה של "כפל עבירות".

17. מסקנה זו מתיישבת גם עם **בחינת הפסיקה** בעניינו, שכן ניתן למצוא מקרים דומים בהם הורשעו נאשמים בצירוף העבירות אשר יוחסו לנאשם, כגון פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה בתגובתה: ע"פ 25689-11-16 **מדינת ישראל רשות הטבע והגנים נ' זאב צל** מיום 16.1.17 וע"פ 59386-08-20 **חברת קו צינור אילת אשקלון בע"מ נ' מדינת ישראל** מיום 12.1.21.

סוף דבר

18. אשר על כן, בסיכומם של הדברים, בשים לב למכלול הנימוקים דלעיל, מצאתי לדחות את טענת הנאשם ולהותיר את כתב האישום בעינו.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר ב' תשפ"ב, 10 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.